

ILUČ

Iz Rake.

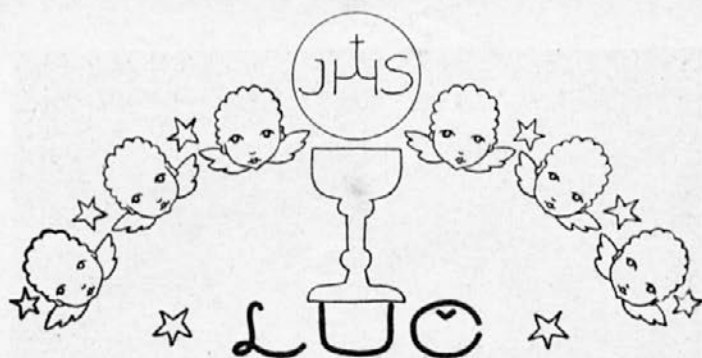
Na Raki smo poleg Marijinega vrtca ustanovili tudi Prosveto. Navdušeno se pozdravljamo ob vsakem sestanku s klicem »Bog živi!« — Ob začetku šolskega leta smo zvedeli žalostno novico, da nas zapušča naš ljubljeni g. kaplan Franc Mihelič, kateremu smo bili vdani z vsem srcem. Bili so prvi, ki so se začeli pri nas zanimati za Prosveto. Ganjeni smo ob slovesu zaklicali »Bog živi!« in se vrnili na svoje domove. Z žalostnimi očmi in molčečimi usti smo ob drugem sestanku zrlili drug na drugega, ker ni bilo med nami več ljubljene voditelja. Želimo jim vsi, da bi tudi v novi župniji, v šoli in v mladinskih organizacijah s požrtvovalnostjo delovali Bogu v čast, domovini v korist in v blagor neumrjočih duš. Bog živi!

Lekše Zdenka,

učenka VII. razr. osnovne šole na Raki.

Za misijone so darovali iz Dobove ob Savi:

Novoselec Rozika 4.50, Megovec Vera 1.25, Katič Ljudmila 3 din, po 1 din Kovačič Jože, Glogovšek Marija, Gerjevič Jožefa, Polovič Franc, Antolovič Marija, Ogorelec Marija, Planinc Rozalija, Vučajnk Franc, Polovič Zofija, Žnidarič Franc, Polovič Marija, Vučajnk Janez, Zabkar Janez, Polovič Marija, Skoflek Marija. Po 0.75 din Horvatič Marija, Kovačič Marija, Špoler Bernarda, Blažinč Jožefa, Bogovič Ivana. Po 0.50 din Blažinč Anton, Jurkas Marija, Žuraj Milica, Bogovič Karolina, Jurkas Nada, Špiler Hilda, Ferencak Vincenc, Urek Anton, Zorko Ernest, Dolenc Zlata, Petelinc Ana, Šavrič Marija, Terselič Frančiška, Žniderič Rozalija, Petelinc Karl, Zupančič Ivana, Čančer Anton, Frei Franjo, Šetinc Franc, Dolenc Frančiška, Furlan Zdenka, Lubšina Ivana in Marija, Molan Marija, Škvarč Ana, Žnidarič Marija II. Po 0.25 Petelinc Ivan, Kopinč Marija, Kopinč Pepca, Toporišič Anka, Furlan Ljudmila, Škaler Zofija, Deržič Ana, Zorko Frančiška, Molan Cecilija, Cirnski Anton 1.25, Petelinc Josip 1.75, Šintič Stanislav 1.25, Arl Marija 1.50, Polovič Ivana 2, Mramor Jože 1.50, Toporišič Jože 1.50, Šetinc Jožefa 1.25, Žnidarič Marija I. 2.50, Kežman Ludovik 0.50, Zupančič Marija 0.50, Golobič Roza 0.50, Prestor Majda 2.50. Skupaj 61.25 din in veliko znamk in staniola po p. Konstantinu.

LETO IV.

DECEMBER 1938

Štev. 4

Gregor Mali:

Dete božje, pridi!

(Za advent.)

*Božje Dete, naredili
bomo v dušah jaselce,
prosimo Te, Jezus, pridi
in obišči ljubljence.*

*Lučke drobčkane prižgali
bomo Ti za božič vsi,
v dar jih bomo Tebi dali, —
pridi, Jezus ljubljeni!*

*Z angeli Ti bomo peli
svetonočni slavospev
in s pastirji Te veseli
molit šli v ubožni hlev.*

*Čista srca, božje Dete,
Ti prinesli bomo v dar,
ko iz domovine svete
k nam prišlo boš na oltar.*

Sv. Janez Krstnik

nam zdaj v adventnem času kaže božje Jagnje — Gospoda Jezusa — in nam kliče: »Pripravite pot Gospodovo! Pripravite svoja srca v adventni sveti spovedi in adventnem sv. obhajilu za veličastni božični praznik, da bo Gospod s svojim svetim mirom in s svojo sveto ljubeznijo v njih zakraljeval!« — Prijateljski, poslušajte Janezov proseči glas in ne odlašajte s pobožnim prejemom svetih zakramentov za advent.

Mito Ernič:

Jernejčkov sv. Miklavž.

Jernejček je stopal po snegu pred sivim poslopjem in hokal v premrle ročice. Bujni kodri so mu bili beli od snega, na trepalkah so mu visele rahle bele zvezdice — snežinke. Plašča ni imel. Kje tudi! Mati je bolna ležala doma v baraki, oče je popival sam Bog vedi kje. Jernejček je bil sam, čisto sam. Nihče na svetu ga ni ljubil, nihče ni imel prijazne besede zanj. Pa to Jernejčku še ni bilo najhujše.

Najhujše je bilo, ker so mu mestni dečki v šoli dejali, da ga tudi sv. Miklavž noče, da ta svetnik samo tiste ljubi in k tistim hodi, ki stanujejo v lepih hišah, ki imajo tople peči v sobah in polne mize dobrot.

Sv. Miklavž me potem nima rad?« je skoraj s solzami vpraševal Jernejček.

»Kje neki! Ves ne- bogljen, zamazan in raz- trgan si, Miklavž se ne meni za take umazane dečke!«

Dolgo, dolgo je Jernejček mislil, kaj naj stori. Da bi šel in poiskal svetnika? Ne! Tega ni mogel. Smejali bi se mu. Pa da bi mu napisal pismo? Tudi to ne! Doma je bilo vse revno, kje bi dobil papir, kako naj piše, ko ga pa učitelj vedno pesti, ker dela packe.

Jernejček je bridko začutil, da mu res ni mogoče do svetnika.

Tistega jutra pa so se dečki v šoli menili, da bo Miklavž zvečer prišel v veliko dvorano.

Jernejček je prisluhnil.

»Pojdem in ga poiščem! Da! Miklavž me ne bo za- vrnil!«

In je šel...

Tako je stopal ves večer po ulici pred dvorano. Vedno isto pot. Snežene stopinje so se poznale v zametu. Beli kosmi so jih sproti zasipali. Plinske svetilke so rahlo bo- žale belo cesto pod seboj in ljudi, ki so tesno zaviti hiteli mimo.

Jernejček je gledal obraze in se je čudil. V vsakem je bila sama mrka, mrzla žalost. Čudno se mu je zdelo.

Pred vhodom se je ustavil lep, črn avtomobil.

Ves v ognju je skočil Jernejček.

»Sv. Miklavž jel!«

Ni bil on. Bila je visoka, lepa dama z majhnim dečkom. Jernejček je pogledal fantička. Njegove oči so zaprosile v velikem upanju: »Vzemi me s seboj! Miklavža bi rad videl!«

Gospa je govorila s šoferjem, fantič je nemo gledal Jernejčka.

Naenkrat je Jernejček izgovoril:

»Mitja, saj smem s teboj?«

V besedah je bila tolika prošnja in toliko pričakovanja, da se je še dama okrenila.

»Tepec!« mu je zabrusil Mitja in zavil z materjo skozi vrata.

Jernejček je gledal za njima, v grlu ga je stiskalo, zajokal bi, pa si ni upal, da bi ga Miklavž ne našel čmernega in objokanega.

Bila je že pozna noč, v oknih ni bilo več luči, Jernejček pa je še vedno hodil in čakal Miklavža.

Mimo je prišel lep, mlad gospod.

»Bog se usmili vendar, kaj pa delaš ob tej uri, Jernejček?«

Jernejček se je okrenil, naglo, skoraj prestrašeno, in se široko zavzel:

»Hvaljen Jezus! Joj, gospod katehet, tako me zebe, pa ne grem domov!«

»Otrok, prehladiš se in zboliš!«

Duhovnik se je od skrbi za dečka ves zresnil.

»Da mi greš takoj domov! Pa jutri se oglasi pri meni, da pogledava, če se te je Miklavž kaj spomnil!«

Znova se je zavzel Jernejček, pa je še vedno stal na mestu. Ves je drgetal od mraza.

»Tak pojdi no! Kaj pa stojiš in čakaš?« se je hudoval duhovnik.

»Veste, gospod katehet...«

Besede dečku niso šle od ust. Le s težavo je goltal. Pred duhovnim gospodom ga je bilo skoraj strah.

»Tak, daj no, povej!«

»Veste, gospod katehet... sem mislil... da bo Miklavž prišel tod mimo...«

»Pa si ga čakal?«

»Pa sem čakal... da bi ga videl! Tako me nihče noče, morda se me vsaj sv. Miklavž usmili! To pa vem, dobro vem, da je sv. Miklavž dober svetnik, in ne verjamem, naj bo kar hoče, ne verjamem, da me ne bi hotel ogovoriti, ko ga pa tako, tako...«

V živem ognju so gorele Jernejčkove oči, na čelu so se mu nabirale trudne kaplje potu. Lasje, vsi beli od snega, so bili zlepljeni. Pri zadnjih besedah ga je posilil suh kašelj.

»Bog se usmili!« se je prestrašil duhovnik. »Jernejček, saj si bolan!«

»Nič, prav nič mi ni.« se je branil Jernejček, »samo sv. Miklavža bi tako rad videl. Vem, da je dober, zelo dober!«

Zopet ga je posilil kašelj.

V frančiškanskem zvoniku se je sprožila ura. Tiho, trudno so odmevali njeni udarci nad zasneženim mestom, ki je spokojno molčalo v čudežni noči, ko Miklavž neviden odpira okna in stopa v sobe; z njim pa trume angelov in nebeških duhov.

»Poglejte, gospod katehet,« se je z vročičnimi očmi okrenil Jernejček k duhovniku, »poglejte, ali ne prihaja tam svetnik, ves v sijaju, z njim so angeli, joj, joj, koliko jih je!«

Jernejčkove roke so drhte, z vso močjo so se prsti oklepali duhovnikove suknje. Oči so bile kalne, sam živ ogenj je bil v njih.

Duhovnik je strmel.

»In glejte, glejte, koliko igrač nosi, same dobrote, same dobrote, o, ooo — — —« je kriknil Jernejček in se izirgal duhovniku. S široko razprtimi očmi se je zadrevil na cesto, nato je omahnil v sneg...

Duhovnik je planil za njim. Dvignil je lahno breme in ga v naročju nesel domov.

Položil ga je med mehke blazine, sam mu je pripravil vročega čaja.

Proti jutru je šlo, ko je prišel zdravnik. Sklonil se je nad Jernejčka, nato je pomignil duhovniku. Globoka žalost je ležala v njegovem obrazu.

Ure so tekale počasi, počasi, kakor se je počasi usipal sneg in belil mesto.

Nekje je zazvonilo k zornicam.

Takrat se je Jernejček vzel na postelji in razkrilil roke. Ob njem je stal katehet. Jernejček ga je gledal z blodnimi očmi in se čudil:

»Ti si, sv. Miklavž! Tako sem te čakal, tako sem te čakal! Veš, sv. Miklavž, saj nisem hudoben, samo nihče me ne mara! Ti pa me ljubiš, kaj ne, sv. Miklavž!«

Jernejček je ovil z drobnimi ročicami kateheta in se stisnil k njemu.

»Tako mi je dobro, tako mi je dobro, moj dobri, blagi svetnik!«

Duhovniku so se orosile oči. Takoj je podelil dečku odvezo in zakrament svetega maziljenja.

»Pa s seboj me vzemi, sv. Miklavž! Tvoj angel naj postanem, saj smem, kaj ne?«

Jernejčku so se svetile v čudovitem pričakovanju nemirne oči. Čelo mu je bilo potno, po licu so se nabirale smrtne srage. Vse telo je stresala drhtavica.

Bleda svetloba je silila skozi okno. Jernejček se je z zadnjimi močmi vzel na postelji. Spokojno so mu gledale oči:

»Sv. Miklavž — — —« je dahnil.

Trepalke so se same od sebe zaprle. Katehet ga je zagrnil do vratu in prižgal svečo.

Smrtne sence so prhnile po stenah, plamen pa je po-
šastno osvetljeval bogate darove, ki jih je Miklavž prinesel
mrtvemu Jernejčku.

Morapajski zvonček.

(Dalje.)

Na poti proti domu sva šla mimo cerkve. »Petrček, pojdiva malo v cerkev,« in vstopila sva. In Petrček je začel glasno moliti: »Poglej, ljubi Jezus, jaz sem hudo bolan, jaz te zelo ljubim, pa tudi ti me imaš zelo rad. To vem čisto gotovo. Jezus, ti si toliko ljudi ozdravil, daj, tudi mene ozdravi, ako je tvoja volja. Jezus, ki moreš, samo če hočeš! Mala Terezija, ti si že tolikim izprosila zdravje pri Bogu, tvoja priprošnja pri Jezusu je vse-mogočna, daj, izprosi tudi meni zdravje, da bom zopet zdrav in se mogel igrati s tovariši. Jezus, usmili se me, Mala Terezija, pomagaj mi!« In nežno, z neomejenim za-upanjem je poljubil relikvijo, ki jo je nosil na vratu. Solze so mi prišle v oči, ko sem slišal vzdihne ubogega revčka. Petrček, blagor tebi, ker imaš tako močno vero.

In res, bolezen je šla na boljše, sv. Terezija je uslišala molitev potrtega srca.

Ravno tiste dni sem moral iti na sodnijo v Diamond Harbour (Dajmond Harbor), nekako štiri ure od Morapaja. Tatovi so nas bili namreč trikrat obiskali in odnesli, kar se je ukrasti dalo. Tretjič smo jih le odkrili in spravili pod ključ. Več dečkov, med njimi tudi Petrček, je tatove videlo ponoči, ter so zato z menoj, ki sem nekako tatove odkril, morali iti na sodnijo, da povedo o uzmovičih, kar vedo. Pridemo na sodnijo. Vročina je prav bengalska, nekaj več kot 40 stopinj Celzija. Po bengalski navadi smo morali dolgo čakati, ker tu se nobenemu ne mudi, časa je dovolj, čakali smo samo tri ure! In to utrujeni od poti, najprej smo šli s čolnom eno uro, nato z vlakom eno uro, nato še peš dobre pol ure po prahu in vročini.

Končno smo le prišli na vrsto. Jaz sem prinesel s seboj svoje bengalsko sv. pismo, ker so imeli na sodnji le neko staro protestantsko, a na to mi katoličani nismo mogli pri-seči. Hitro vzamem iz žepa svoje sv. pismo in bil sem zapri-sežen. Ko sem povedal, kar sem vedel, so prišli drugi na vrsto. Prvi je bil Petrček. Tudi on je položil na sv. pismo tri prste in prisegel, da bo govoril samo resnico in nič drugega. Ali revček se je pošteno prestrašil, ko je videl okoli sebe toliko nepoznanih ljudi, in — dobil je padavico. Ni mogel spregovoriti niti besedice, le malo je manjkalo, da ni padel na tla. Sodniki so bili v zadregi, nobeden si ni znal po-magati. Ali jaz sem vedel, kaj je treba storiti, stopil sem k Petrčku in mu rekel: »Petrček, priporoči se Mali Te-rezij!« In res, vzel je v roke relikvijo, ki jo je zmeraj

nosil okoli vratu, nežno jo poljubil, nato pa zaprosil glasno, da so ga vsi mogli slišati: Sadhi Theriza amake rokka koro (sv. Terezija, pomagaj mi), še enkrat in še enkrat... in to s takim neomejenim zaupanjem, ki se je moglo videti le iz njegovega glasu. Čudno, naenkrat je bilo dobro, popolnoma se je umiril. Sodniki in gledalci, a bilo jih je vsaj kakih sto, muslimani in hindi, so se začudeno spogledovali. Zato sem jim raztolmačil, da je Petrček prosil za pomoč nekega svetnika, pa mu je naenkrat postalo dobro. Niso mogli razumeti. Sv. Terezija je pomagala!

Še sedaj se dobro spominjam, kako smo se pozno popoldne vračali domov. Petrček je sedel kraj mene v čolnu in se tiho smehljaj. Od časa do časa je vzel v roke relikvijo sv. Terezije in jo z zaupanjem poljubil. »Vidiš, Petrček, s takim zaupanjem se moraš priporočati sveti Tereziki, kot si se danes, pa boš gotovo ozdravel.« A on mi ni nič odgovoril, le tiho se je smehljaj, morda je že tedaj slutil, da ga Jezus in Mala Cvetka kličeta k sebi v nebo v društvo angelov...

Čez nekaj časa se mu je stanje zopet poslabšalo. Poskušal sem ga raztresti, kolikor sem le mogel. Prav dobro se spominjam nekega večera. Drugi dečki so molili rožni venec po poti pred misijonsko postajo, a jaz sem se razgovarjal s Petrčkom, ker sva že prej skupaj izmolila rožni venec. Naenkrat mi reče: »Oče, sedel bom malo, zelo sem truden.« Takoj sem opazil, da je padavica tu. »Ne, Petrček,« sem mu rekel, »nikar ne sedi, bo še bolj slabo, počasi bova hodila gori in doli po verandi.« Prijel sem ga za roko in začela sva hoditi po verandi, toda bolniček se je začel braniti: »Oče, ne morem več, sedel bom.« »Petrček, ali nimaš pri sebi relikvije Male Cvetke, ali si na to že popolnoma pozabil,« sem ga začel hrabriti. In vzel je v roke relikvijo, zaprosil za pomoč enkrat, dvakrat, trikrat in postalo je dobro. Začela sva govoriti o šoli, počitnicah, kako bo šel za božič domov k sorodnikom itd. Naposled sva oba sedla na koncu verande. Medtem so prišli drugi dečki, ki so izmolili rožni venec, in se zbrali v krogu okoli naju. Petrček je molčal, gledal me je in se smehljaj. »Kaj misliš, Petrček, da se smeješ,« sem ga vprašal. Pogleda me z nedolžnim očesom, potem pa počasi začne, a videl sem, da mu besede gredo iz srca: »Oče, ti si zelo dober do mene, ti me imaš zelo rad.« »Dragec moj, jaz imam vse dečke rad,« sem mu ugovarjal. »Toda, oče, ti imaš mene rajši kot pa druge.« »Seveda, jaz imam vse rad, a najrajši imam one, ki so bolni in veliko trpe,« sem mu raztolmačil. »Res je, oče, jaz sem hudo, hudo bolan, in jaz zate veliko molim, vsak dan,« je nadaljeval on. »Ti presneti hrošček ti,« sem se pošalil in ga nežno pogladil z roko po bledem obrazu. Petrček me pogleda, utihne za nekaj trenutkov, kot da bi iskal besedo, ki bi mogla izraziti vsa čustva njegovega ljubečega srca, nato pa poklekne na obe kolena pred menoj, sklene roke in se dotakne s čelom mojih nog z besedami: »Fater, ami tomar

pae gor kori,« kar bi dobesedno pomenilo: Oče, klanjam se ti do tvojih nog, a ta izraz z gesto Bengalci rabijo kot znak najglobokejšega spoštovanja do staršev in ostalih, ki delujejo v imenu Boga samega. (Dalje.)

Janez Veider:

Kneginja Ema — naša prva svetnica.

Sveti Emi je Bog dal dva izredno ljubka in brihtna sinčka. Starši so dali enemu ime Vilko, kot je bil oče, drugemu pa Hartvik. Zdaj je bila sreča pobožnih staršev popolna. Vedela sta, da bo njih plemeniti rod

še naprej obstajal in da bosta mogla svoja ogromna posestva zapustiti svojima otrokoma. Kakor je mati Ima nekdanj tako skrbno vzgajala hčerko Emo, tako je sedaj Ema sama nad vse skrbno vzgajala svoja dečka. Najraje je posedala v njiju družbi pred gradom in ju učila božje in človeške modrosti. Dečka sta

rada molila in rada delala. Izvežbala sta se v krščanski pobožnosti in v vseh vednostih, ki jih bosta potrebovala kot bodoča kneza svojega slovenskega ljudstva. Vzgajala sta se namreč v glavnem gradu Eminih posestev, ki je stal v Selčah na Koroškem. Bilo je to okrog leta 1000 po Kristusu. Takrat je bila Koroška še vsa slovenska. Toda v deželo so silili Nemci, ki so Slovence polagoma zaslužnjili. Vzeli so jim njih posest, katero so jim potem morali kot nesvobodniki obdelovati. Slovencem se je v vsakem oziru godila krivica. Kneginja Ema pa je imela pod svojo oblastjo velik del koroških Slovencev, kakor tudi štajerskih in kranjskih. Tem je bila najboljša vladarica; da, prava mati. V tem smislu je vzgajala tudi svoja sinova. Zgodaj jima je vcepila v srce veliko ljubezen in sočutje do trpečega korotanskega naroda. Stari spisi

nam pripovedujejo, kako sta bila mladeniča navdušena za dobra dela in kako sta ljubila pravico. Vse to sta se naučila od očeta in matere. Starši so pogosto potovali po svojih posestvih, da so videli, kako jih upravljajo in kako se godi njihovim slovenskim podložnikom. Ko sta dečka odrasla, so ju prav kmalu začeli jemati s seboj na ta potovanja. Tu sta se učila, kako morata deliti pravico, braniti nedolžnost, podpirati uboge in pomagati zatiranim. Pri vsem tem plemenitem delu sta imela mladeniča na svojih starših najlepši zgled. Postala sta sreča in ponos svojim staršem, pa tudi nada in veselo upanje slovenskih podložnikov. Tako pripovedujejo stari spisi, da nista bila samo Ema in njen mož največja dobrotnika takrat tako hudo stiskanih korotanskih Slovencev, temveč da sta bila prav taka tudi njuna sinova. In da sta bila tudi Vilko in Hartvik upanje naših zatiranih dedov, se imamo zahvaliti plemeniti vzgoji, ki jima jo je dala naša predobra kneginja Ema.

Korajža velja.

(Dalje.)

»Zdaj je pa mera polna. Ali ni bilo že do zdaj dosti hudo? Moram te kaznovati, paglavec. Usedi se tja v kot na stol, z obrazom proti steni, in eno uro ne zini besedice! Če takoj ne ubogaš, te peljem k dedu.«

Božo se ne upira, ampak gre takoj v kot, da odsedi svojo kazen.

Popoldne je šla Metka z otrokoma na sprehod. Nazadnje so se ustavili na stotnikovi senožeti, ki je bila ograjena proti sosedom z živo mejo in nizkim zidom. Metka se je usedla v travo in vzela v roke ročno delo, otroka pa sta se lahko igrala. Dorica je kmalu opazila divje vrtnice in jih hotela nabrati za babico. Božo pa ji je veselo in vneto pomagal, tako da je bil od trnja kmalu ves opraskan in krvav. Na zidu pa je opazil še lepše rože. »Dorica, kar spodaj počakaj, jaz pa splezam do njih.«

Pot do rož je bila res hudo trnjeva, a Božo se je ni ustrašil, plezal je pa tudi rad. Z zidu dol je pa na sosednjem vrtu zagledal še lepše. Zaklical je sestrici, naj ga

počaka, sam pa je skočil na drugi strani na tla in ni ga bilo več ne videti ne slišati.

Dorica je nekaj časa potrpljivo čakala, potem pa ga poklicala. Nič odgovora. »Božo, pridi nazaj! Saj imava že dosti rož!« Zopet vse tiho. Klicala je še in še, pa nihče ji ni odgovoril.

Tedaj je prišla Metka, da se vrnejo domov. Pa tudi ona ni mogla Boža priklicati. Vrnili sta se torej sami.

»Dedek, Boža sva izgubili,« je Dorica doma povedala.

»Boža izgubili?« se zasmije stotnik in v znak začudenja vzdigne roke. »O, kakšni lepi časi se nam obetajo! Nihče ti ne bo lomil punčk, nihče izgubljal igrač, nihče ropotal po stopnicah —«

»Oh, rajši vidim, da mi vse punčke razbije, samo da bi prišel nazaj!« žalostno vzdihne Dorica in v očeh se ji zasvetijo solze.

»Če ti gre ta stvar tako zelo do srca, miška moja, bomo pa le morali misliti, kako bi ga poiskali, ali ne?«

»Dedek, v časopise daj, da dobi nagrado sto dinarjev, kdor ga najde, kakor si dal za Liskota.«

»O, Lisko je pes, Božo pa fantek. Sto dinarjev, ali misliš, da je fant vreden sto dinarjev?«

»Božo je vreden, če so drugi fantje, ne vem, a Božo je vreden tudi dve sto in tisoč dinarjev!«

»Božo je zate vse, ali ne, srček moj?« reče stotnik, vzame Dorico v naročje in jo poljubi.

»Dedek, kako ga bomo našli? Mudi se, saj bo kmalu noč! Kaj bo z njim ponoči?«

»Mislim, da se daleč ni mogel zgubiti. Pred nočjo bo gotovo nazaj. Ali pa se je Metki zanalašč skril.«

»Ali res, gospod stotnik? Upam, da se mu ni kaj pripetilo,« reče Metka. »Še enkrat ga pojdem iskat.«

»Tak je kakor mlada opica. Radoveden sem le, kaj zopet namerava.«

Prišla pa je večerja, Boža nikjer. Metka ga je šla še enkrat iskat, po Božu ne duha ne sluha.

Zdaj je začelo Metko zares skrbeti. Pa tudi gospa stotnikova ni vedela, kaj naj si misli. Samo stotnik ni hotel pokazati, da bi bil v skrbeh, da bi ženske ne bile preveč žalostne. Poslal je Luka pozvedovat. Vpraševal je pri sosedah in po vasi, pa nihče ni Boža videl.

Metka si je očitala, da ni nanj dosti pazila, v kuhinji pa so jo posli tolažili. Rekla pa je: »Ako se mojemu ljubljencu kaj zgodi, takoj službo pustim.« Tedaj je hlapec omenil, da je to popoldne videl cigane. Metka je od groze zavrisnila, da je šlo skoz ušesa, ženske pa so hlapca nagnale iz kuhinje.

Nihče v hiši ta večer ni spal. Ura je bila že skoraj polnoči. Gospa stotnikova je žalostna sedela v sobi in srce se ji je stiskalo od skrbi in groze. Edino Dorica je s solzami v očeh zaspala in sanjala o Božu.

Balončkova misijonska pot.

(Piše urednik.)

Sneženi možic pa je imel v svojem mrzlem trebuščku usmiljeno srce. Pomagal je uslužno Balončku, da sta avtomobilček zopet uredila. Nataknila sta kolesa na osi in fantič je znova pograbil za volan in veselo nadaljeval svojo

Veselo naprej.

Sneženi mož pride na pomoč.

Sani drče po snegu.

misijonsko pot. Toda le nekaj metrov je šlo tako prijetno. Limuzina je bila že vse preveč razrahljana, kolesa so vnovič popustila in Balonček je spoznal, da je z avtomobilsko vožnjo enkrat za trikrat pri kraju. Tedaj mu je pa že stal ob strani ljubezniivi sneženi mož in mu začel dajati z vso vmeno važna navodila za nadaljnjo vožnjo. Takole je govoril: »Vem, da greš v dolino spreobračat zakrknjeni brezverski svet, zato ti rad pomagam iz tvoje zagate. Tale pokrajina, ki jo zreš pred seboj, je moje kraljestvo. Mrzlo je sicer to kraljestvo, toda belo kot sladkorček, ki ga ti tako rad ližeš. Treba bo spremeniti tvoj avtomobilček v lahke sani.« Z Balončkom sta tedaj pometala osi in kolesa v sneg in — sani so bile narejene. Prejšnji volan je služil zdaj Balončku za pogon sank. Dečkov zaskrbljeni obrazek se je zopet razlezel v veselo zaokrožena lička, saj bo tako morda prav kmalu prišel do cilja in pričel spreobračati nesrečne grešnike. Junaško se je uprl ob palico in sanke so zdrknile veselo v dolino. To je bila nad vse vesela pot, ker Balonček ni bil sam, ampak je ob njegovi strani junaško korakal sneženi možic in z mogočnimi koraki vzpodbujal Balončka k hitri vožnji. (Dalje.)

Pošta malega Jezusa

Prečastiti gospod p. Krizostom!

Tudi danes sem — kakor po navadi — obrnila »Lučko« na zadnjo stran ovoja in čitala besede: »Rešite me«. Takoj sem vedela, zakaj gre. Zelo ste se mi zasmilili, posebno pa še, ker Vas misli ona »hudobna« gospodična »nabunkati« po

nosu. — Vaša prošnja se mi je zelo dopadla, le to mi ni bilo všeč, ko sem v vrsticah čitala te-le besede: »Edinole Vi zlati moji fantki in srebrne moje deklice me morete rešiti.«

Kaj so morda fantki več kot pa me deklice? Zakaj so torej Vaši fantki zlati in me pa srebrne? Prosim Vas lepo, če bi mi odgovorili kar v »Luči«.

Tu Vam javim, da pošljete na moj naslov 8 »Lučk«; 1., 2., 3. številko. — Naslov je: Grims Miriam, Karlovška cesta 22, Ljubljana.

Veste tu je dom M. Pomočnice. Gojenk nas je sedem. Sestre so »Salezijanke«. — Vse smo jako vnete za Vašo »Lučko« in jo zelo rade prebiramo. Vsem se najbolj dopade »Balončkova pot«.

Mariam Grims.

Odgovor. Zlata moja Miriam! Ti ne veš, s kakšnim navdušenjem sem prebral Tvoje čudovito pismo. Ko bi storile vse čitateljice »Luči« tako, kot si storila Ti, potem bi mi ne bilo treba puliti srebrnih las s plešaste glave, kar delam zdaj vsak dan v svojem obupu, ampak vsem bi klical zlate moje deklice, fantki bi bili pa seveda samo srebrni. Počakajva še malo, morda se nama posreči. Ti pa si in ostaneš vsekakor zlata. Urednik.

PREDRAGI LUČKARJI IN LUČKARICE!

Tukaj doli v Srbiji med drugoverci živi veliko vaših bratov in sestic. Njihovi starši so pač morali iti za kruhom daleč od lepih domačih gajev. Dom imajo tukaj, pa ni tako domač, kakor je vaš domek; saj morda veste, kako je okoli tovarne! Ni lepih livad, ne duhtečih vrtoč, ne nageljčkov in rožmarina na oknih, vse je tako čudno »tovarniško«! Tudi svoje cerkvice nimamo. To, kar vidite na sliki, pač ni cerkvi podobno. Pa hvala Bogu, imamo vsaj nekaj, da moremo hoditi k sveti

maši in k Jezusu! Saj je res neprijetno, da ima Jezus takšen skromen dom, ko mora poslušati razne kletve in psovke, ko se okrog te »kapelice« tako čudno prostaške stvari dogajajo! Zato si tako silno želimo, da bi skoraj že dobili svojo cerkev, v kateri bo imel Jezus dostojen dom, iz katere nas bo

Marija varovala in sv. Jožef na nas pazil in za nas, svoje varovance, prosil!

Tudi vas, dragi moji mali prijatelji in prijateljice, prosim, kakor prosim tudi druge dobre ljudi, dajte svoj dinarček za našo bodočo cerkvico! Kar g. katehetu ga boš izročil, gospod katehet pa bodo tako dobri, da bodo vse nabrane dinarčke meni poslali.

Pomisli, 30.000 Lučkarjev in Lučkaric vas je! Če da vsak samo en dinarček, koliko bi se nabralo! In iz ljubezni do Jezusa, katerega imate vi tako radi, boste pač radi prinesli g. katehetu za nas v Paraćinu en dinarček!

Nas boste rešili velike skrbi, vas pa bo dobri Bog bogato nagradil s svojimi milostmi za to vašo dobroto! Mi tudi vsako nedeljo pri skupni sv. maši molimo za naše dobrotnike, prav posebno bomo pa še molili za vas, dragi Lučkarji in Lučkarice!

Drugič se bom pa zopet kaj oglasil in poslal sliko našega Marijinega vrtca.

Mecilošek Rudolf, žup. upr. v Paraćinu.

Iz Marija-Reke.

V nedeljo, dne 9. oktobra, se je vršila v Marija-Reki lepa slovesnost sprejema v Marijin vrtec. Zelo sem se veselila tega dneva. Do zdaj v naši župniji še nismo imeli Marijinega vrtca. Najprej smo šli v župnišče, tu so nas

č. g. kaplan uredili in nato smo krenili v sprevedu v cerkev. Najprej so šli prvoobhajanci in potem mi, ki smo bili sprejeti v Marijin vrtec. Prvo obhajilo smo imeli šele zdaj, ker smo lani morali zgodaj šolo končati. Ko smo prišli v

cerkev, smo pred oltarjem zapeli Marijino pesmico: »Tebe zbrali smo, Devica«. Pred oltarjem so imeli č. g. kaplan lep nagovor. Potem smo pa bili sprejeti v Marijin vrtec. Med sv. mašo smo bili vsi pri sv. obhajilu. Po sv. maši smo šli v župnišče k skupnemu zajtrku. Potem pa smo v šoli priredili lepo igro v dveh dejanjih »Jezus pridi«, nakar smo se dali slikati.

Grabnar Marija,

učenka V. razr. ljudske šole v Marija-Reki.

Prekrasno pismo iz Leskovic in še nekaj drugih pisem pride na vrsto v prihodnji številki.

Naši rajni prijateljski

† **Martin Horvat.** Kakor je bil v življenju tih in skromen, nam je umrl tako, da smo komaj za to zvedeli: v ptujsko bolnišnico so ga skrbni starši spravili, da bi mu bolj gotovo pomagali k zdravju; pa je kmalu dozorel za nebesa. Umrl je 11. oktobra t. l.

Ne bo ga več v šolo, kjer je tako pazil in s smehljajem odgovarjal. Kako rad in pridno je delal v šolskem vrtu in doma ter bil vedno zadovoljen, samo da bi staršem manjšal in lajšal skrbi. — Tako nas je zapustil malo prej, preden je dovršil 14 let, in njegovi sošolci ga niti na zadnji poti niso mogli spremiti, ker ni bil pokopan doma. Zato pa je vsa šola obhajala osmino njegovega pogreba ter pri sv. maši zanj molila in mu zapela zadnjo pesmico v slovo. Tinek, bodi srečen pri Jezusu, ki si ga tako rad prejemal v sv. obhajilu!

Učenci VI. razreda ljudske šole pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju.

† **Vidka Ban.** Naše drage Vidke ni več med nami. V mesecu juniju je šla med nebeške krilatce. Bila je naročnica »Luči«. Vida Ban iz Jagnjenice je obiskovala I. razred ljudske šole v Radečah. Letos je prvič pristopila k mizi Gospodovi. Nenadoma je junija meseca utonila v Sapoti.

Na odru je ležala odeta s samim cvetjem, katerega je zelo ljubila. Lep pogreb, ki se ga je udeležila množica odraslih ter večje število otrok, je pričal, kako težko rano je prizadejala njena smrt dobrim staršem in sesticam.

Spavaj sladko, naša draga in nepozabna Vidica.

Vida Lipec,

učenka III. razreda v. n. šole v Radečah.

† **Hrovat Jožica**, učenka III. razr. ljudske šole v Birčni vasi, nas je zapustila 11. oktobra. Umrla je v bolnišnici v Novem mestu. V obilnem številu smo jo spremili k zadnjemu počitku, ji zapeli nagrobnico in obsuli njen grob z jesenskim cvetjem. — Rajna Jožica je bila tiha in mirna, a do vseh dobra in prijazna. Rada je prebiralala »Luč«. Bila je seveda tudi v Marijinem vrtcu. Vsi smo jo radi imeli, a še rajši pa jo je imela Marija, ki si jo je tako hitro presadila v svoj nebeški vrt. Tam zdaj cvete in prosi za svoje bratce in sestrice, pa tudi za nas:

učenca in učenke III. razr. ljudske šole v Birčni vasi.

† **Zakrajšek Danica** je umrla dne 6. oktobra v kraju Videm-Dobrepolje. Bila je zelo mirna in nadarjena deklica. Ni še hodila v šolo, pa je že znala veliko lepih pesmic od Marije in Jezusa. Najraje je prepevala »Lepa si, lepa, roža Marija« in »Je angel Gospodov«. V svoji tri tedne dolgi in mučni bolezni je mnogo pretrpela. Ko je večkrat poljubila podobico Marije z Jezuškom, je prosila Marijo tako zaupno in ganljivo zdravja, da se je vsak zraven stoječ milo zjokal. Marija jo je ljubila bolj, kot smo jo ljubile me sestrice, atek in mamica, in hotela jo je imeti pri sebi. Zato jo je utrjala iz solzne doline in jo presadila v nebeški vrt.

Prosi za nas, ljuba Danica, za svoje starše in sestrice, ki žalujemo za Teboj. Prosi za nas, da pridemo tudi mi nekdanj k Tebi, kjer je neminljiva pomlad in veselje brez konca.

Tvoja ljubeča sestra.

Uganke

RESITEV UGANK IZ »LUČI« ŠT. 3:

1. Črke: Zdrava Marija, milosti polna.
2. Križ: Tine Kun.
3. Posetnica: Dravograd.
4. Številke: Bog živi urednika »Luči«!

Vse štiri uganke so pravilno rešili: Svetelj Ivan, Dekleva Anton, Čemažar Zvonko, Perpar Anton, Zajec Adolf, Pregelj Marjan, Kolarič Stanislav, Vedral Joško, Batič Bojan, Vižintin Srečko, Svetelj Stanislav, Rotar Ferdinand, Sever Vinko, Sever Marija, Šercer Darinka, Slapar Jože, Rekelj Ladislav, Šercer Dušan, Strgar Franc, Foršek Janez, Matičič Tončka, Matičič Dušan, Matičič Marko, Novak Stanislav, Indof Silvo, Matičič Branko, Pavlič Sašo, Kadunc Rafael, Rotar Ferdo, Janežič Janez, Bohinc Franc, Šraj Miha, Šraj Vladka, Sarnavsky Vlado in Žirovnik Mitja.

Izžrebana sta bila: Foršek Janez, učenec V. razr. v Marijanišču, in Sever Marija, učenka II. razr. mešč. šole v Lichtenthurnu. Oba dobila krasno mladinsko knjigo.

„Jezusovi dneví“ za december

[illegible]

Izpolnajte „Jezusove dneve“!

Kakor vsako leto, bodo tudi za bližajoči se praznik sv. Treh kraljev leta 1959. položili ljubljanski otroci v imenu vseh slovenskih otrok na oltar pred evharistično božje Dete svoje darove v obliki »Jezusovih dni«. Tega darovanja bodo deležni vsi čitatelji »Luči«, ki so letos izpolnjevali »Jezusove dneve« vsaj en mesec. — Otroci, potrudite se, lepo vas prosim! Kar ste morda zamudili v prejšnjih mesecih, vsaj deloma lahko popravite v decembru.

Urednik.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto 5 din. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.